

10 e. Kamer

Nr. 73/13
VAN HET PARKET

Nr. C/1713/13
VAN HET ARREST

Eiser tot herstel:
GSI

29 november 2013

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. van het Openbaar Ministerie en van
de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur, bevoegd voor de
provincie

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. geboren te op
bediende, wonende te
2. Nr. gevestigd te

beklaagden,

verdacht van:

Te

A. de eerste en de tweede

In de periode van 1 april 2005 tot 12 juli 2007

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt :

te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu:

op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan _____ en

nl. door het optrekken van een constructie achteraan het perceel met een oppervlakte van ongeveer 125 m², bevattende een bergplaats; bureel, garageboxen, ontvangstkamer, keuken en WC;

de tweede

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43b/s van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in het patrimonium van de tweede, namelijk:

van een bedrag van € 55.192,44 (nl. de illegaal genoten winsten door de verkoop van tweedehandswagens op het terrein - feit A, cfr. stukken 24-32)

zijnde

hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen

hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld

hetzij de inkomsten uit de belegde voordelen

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag)

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 12 december 2012, 12^e kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

"De rechtbank vult de tenlasteleggingen A, B en C aan als volgt:

A. de eerste en de tweede

In de periode van 1 april 2005 tot 12 juli 2007

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1, 5° b (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art. 99, § 1 - 5° b bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens

Vanaf 1 september 2009, inbreuk uit makende op artikel 4.2.5° a), strafbaar gesteld door artikel 6.1.1 al 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning (sic) hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

zonder voorafgaande vergunning, een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval;

nl. door een grond te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het plaatsen van tweedehandswagens;

**op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan en**

B. de eerste

Op meerdere niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 tot 30 juni 2004

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1-1° en 4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° en 4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit en door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd,

vanaf 1 september 2009, inbreuk uit makende op artikel 4.2.1.4°, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1 al 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de

1. Verklaart de tenlasteleggingen A, B en C bewezen in hoofde van

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar.

Zegt dat voormelde opschorting eventueel herroepbaar wordt ingevolge de modaliteiten van artikel 13 van de wet van 29 juni 1964 .

Veroordeelt tot de helft der proceskosten begroot voor hem op € 151,39 .

Verwijst tot het betalen van een som van vijftig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

2. Verklaart de tenlastelegging A bewezen in hoofde van de

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar.

Zegt dat voormelde opschorting eventueel herroepbaar wordt ingevolge de modaliteiten van artikel 13 van de wet van 29 juni 1964.

Veroordeelt de tot de helft der proceskosten begroot voor haar op € 151,40.

Verwijst de tot het betalen van een som van vijftig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken

Wijst de vordering tot bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 55.192,44 in hoofde van af als ongegrond.

Verklaart dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Tegen dit vonnis werd door het openbaar ministerie hoger beroep ingesteld op 20 december 2012 tegen beide beklaagden.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 31 oktober 2013 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de beklaagden in hun middelen van verdediging, de eerste bijgestaan, de tweede vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester
voor meester beiden advocaat met kantoor
te

2. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm en is ontvankelijk.

3. De te last gelegde feiten situeren zich, voor zover bewezen, voor de eerste beklaagde in de periode van 1 januari 2004 tot 12 juli 2007 en voor de tweede beklaagde in de periode van 1 april 2005 tot 12 juli 2007. Deze feiten zijn voor de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is op 11 juli 2007. De verjaring van de strafvordering werd geldig gestuit op de rechtszitting van 13 februari 2012 door de beslissing tot uitstel (stuk 111 gerechtsdossier). Sindsdien is geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

4.1 Ten onrechte heeft de eerste rechter, bovendien deels onjuist, de kwalificatie van de telastleggingen A, B en C aangevuld met de strafbaarstelling op grond van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals omschreven op de bladzijden 5, 6 en 7 in het bestreden vonnis.

De feiten, voor zover bewezen, werden immers gepleegd voor 1 september 2009, datum van de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering op 15 mei 2009 (B.S., 20 augustus 2009 - hierna aangeduid als: VCRO).

Te last gelegde feiten moeten omschreven worden volgens de strafwet die gold op het ogenblik dat de misdrijven gepleegd werden. Wel moet de strafrechter die vaststelt dat sedert de datum van de feiten en de beoordeling ervan de strafwet gewijzigd werd nagaan of de feitelijke gedragingen op het moment van de beoordeling nog steeds strafbaar zijn gesteld. Dit nazicht maakt echter geen deel uit van de correcte misdrijfomschrijving die de strafrechter aan de feiten moet geven.

4.2 Het hof verbetert de telastlegging A door toevoeging in de omschrijving van de feiten van het woord "gewoonlijk" na de woorden "door de grond" en voor de woorden "te hebben gebruikt, (...)"; en door vervanging in die omschrijving van het woord "plaatsen" door het woord "parkeren".

4.3 Wat de telastlegging B betreft, stelt het hof vast dat de aan de eerste beklaagde daarin te last gelegde feiten worden gekwalificeerd enerzijds als een inbreuk op artikel 99, § 1, 4° van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Stedenbouwdecreet 1999), nl. door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd door het ophogen van het terrein, en anderzijds als een inbreuk op artikel 99, § 1, 1° Stedenbouwdecreet 1999, nl. door

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, nl. door het verharden van het terrein.

In de telastlegging C wordt de eerste beklagde eveneens vervolgd voor het plegen van een inbreuk op artikel 99, § 1, 1° Stedenbouwdecreet 1999.

Met het oog op de duidelijkheid van de te beoordelen feiten is het aangewezen de telastleggingen B en C te verbeteren als volgt:

"B. De eerste:

op meerdere niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 tot 30 juni 2004

bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1, 4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1, 4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, in casu:

*op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan _____ en*

nl. door het volledige terrein te hebben opgehoogd;

C. de eerste

bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1, 1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid; met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu:

*op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan _____*

1. op meerdere niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 2004 tot 30 juni 2004

nl. door het volledige terrein te hebben verhard;

2. op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 juli 2004 tot 31 augustus 2004

nl. door het optrekken van een constructie achteraan het perceel met een oppervlakte van ongeveer 125 m², bevattende een bergplaats, bureel, garageboxen, ontvangstkamer, keuken en WC."

4.4 De aldus verbeterde telastleggingen A, B, C.1 en C.2 hebben betrekking op dezelfde feiten als degene die er in de aanhangig makende dagvaarding aan ten grondslag liggen.

Aan de partijen werd kennis gegeven van de overwogen verbeteringen en het verweer had daarop betrekking.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A, B, C.1 en C.2 betreft het die telastleggingen zoals verbeterd in de randnummers 4.2 en 4.3.

5. De feiten van de telastleggingen A, B, C.1 en C.2 maken vanaf 1 september 2009 respectievelijk een inbreuk uit op artikel 4.2.1.5°, b) (telastlegging A), 4.2.1.4° (telastlegging B) en 4.2.1.1° a) (telastleggingen C.1 en C.2) VCRO, en zijn alle strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° VCRO. De feiten zijn derhalve thans nog steeds strafbaar.

De strafmaat van toepassing op het ogenblik van de feiten verschilt niet van de strafmaat thans bepaald door het VCRO.

6. De feiten van de telastleggingen A, B, C.1 en C.2 zijn voor het hof bewezen gebleven op grond van de vaststellingen van de verbalisanten op 12 juli 2007 (aanvankelijk PV de verklaringen van de eerste beklaagde en het onderzoek van de vergunningstoestand van het terrein, nader omschreven in de dagvaarding. De beklaagden hebben voor het hof de misdrijven uitdrukkelijk niet betwist.

De eerste beklaagde is met zijn echtgenote elkaars van de grond met woning aan door aankoop, volgens zijn verklaring, op 30 januari 2004. Hij is tevens zaakvoerder van de tweede beklaagde, die als maatschappelijk doel heeft onder meer de handel in tweedehandswagens en auto-onderdelen, carrossier-hersteller, garagehouder-hersteller, werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen en koetswerk, depannage-takeldienst, kleinhandel in nieuwe en tweedehandse autovoertuigen, auto-onderdelen en toebehoren, brandstoffen en smeemiddelen (stuk 10 strafdossier).

Het betrokken perceel is volgens het Gewestplan vastgesteld bij K.B. van 4 november 1977) gelegen in een woongebied. Het is eveneens gelegen binnen het beheersgebied van het bij Ministerieel Besluit van 2 maart 1999 goedgekeurd Bijzonder Plan van Aanleg meer bepaald in de zone dit is een 'zone voor wonen (nandel en kleine bedrijven) alleenstaande bebouwing'. Het perceel is niet gelegen in een beheersgebied van een Algemeen Plan van Aanleg of van een goedgekeurde, niet-vervallen, verkaveling. De eerste

beklaagde bewoonde de woning op het terrein niet.

Op 12 juli 2007 stelden politieagenten van de lokale politiezone vast dat zonder voorafgaande schriftelijke bouwvergunning op het terrein vooraan voor de alleenstaande woning, rechts ervan en achteraan parkeerplaatsen voor voertuigen waren aangelegd en er tweedehandsvoertuigen waren geparkeerd die te koop werden gesteld, dat het terrein voor het parkeren van de voertuigen rechts en achteraan was verhard, en dat er achteraan op het terrein, in prefab materialen, garageboxen, een bergplaats, een bureel, een ontvangstkamer, een keuken en een toilet waren aangebracht op een betonplaat.

De eerste beklagde werd toen onmiddellijk verhoord. Hij kon geen vergunningen voorleggen. Hij werd toen in kennis gesteld dat hij onmiddellijk het strijdig gebruik van het terrein diende te staken. Dit bevel werd op 13 juli 2007 schriftelijk bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (stuk 13 strafdossier).

Uit de bevraging van bewoners in de buurt bleek dat begin 2004 ophogingswerken waren uitgevoerd met steenbrokken en aarde, dat nadien de verharding op de ophoging was uitgevoerd, en dat in de zomer van 2004 de garageboxen, de bergplaats, het bureel en de ontvangstkamer waren geplaatst. Logischerwijs moet worden aangenomen dat in dezelfde periode ook de keuken en het toilet werden geplaatst.

Door de ophoging van het terrein veranderde duidelijk de aard en functie ervan.

Het wordt niet betwist en blijkt ook voldoende uit de boekhoudkundige gegevens in het strafdossier dat op het terrein vanaf 1 april 2005 tweedehandsvoertuigen werden geparkeerd met het oog op de verkoop ervan.

7.1 De feiten van de telastlegging A zijn de beide beklagden verwijtbaar en toerekenbaar.

Dit misdrijf heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de tweede beklagde; van wie de eerste beklagde zaakvoerder was en voor wie hij ook feitelijk optrad, en werd voor rekening van de tweede beklagde gepleegd.

De feiten werden wetens en willens gepleegd. Dat sprake is van bewust en vrijwillig handelen wordt overigens verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil moet worden aangezien, nu het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig wordt gemaakt.

De beide beklagden kunnen bij toepassing van artikel 5, lid 2 Strafwetboek voor de telastlegging A samen worden veroordeeld.

7.2 De feiten van de telastleggingen B, C.1 en C.2 zijn de eerste beklagde toerekenbaar en verwijtbaar. Ook voor deze feiten wordt het bestaan van een schulduitsluitingsgrond of rechtvaardigingsgrond niet enigszins aannemelijk gemaakt.

8.1 De feiten die aan de telastlegging A, wat de tweede beklagde betreft, en de telastleggingen A, B, C.1 en C.2, wat de eerste beklagde betreft, ten grondslag liggen, zijn in hoofde van ieder van de beklagden de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor aan de beklagden ieder slechts één straf dient te worden opgelegd.

8.2 De beklagden vragen dat hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou verleend worden.

Evenwel zijn er geen redenen om aan de beklagden deze gunst te verlenen, gelet op de aard, de duur en de ernst van de feiten en nu een veroordeling van de beklagden tot een geldboete, zoals te dezen is aangewezen, niet van aard is voor de eerste beklagde enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze zijn sociale declassering te bewerkstelligen noch voor de tweede beklagde haar goede naam of werking in het gedrang te brengen.

8.3 De beklagden stoorden zich duidelijk niet aan de stedenbouwkundige vergunningsplicht.

De eerste beklagde wijzigde aanmerkelijk het reliëf van de bodem zonder vooraf een vergunning aan te vragen en richtte zonder voorafgaande vergunning verscheidene constructies op het terrein op. Vanaf 1 april 2005 werd door hem en voor rekening en de activiteit van de tweede beklagde het terrein onvergund ingericht en voortdurend gebruikt voor het parkeren van de tweedehandsvoertuigen die in het kader van de handelsactiviteit van de tweede beklagde te koop werden gesteld.

De beklagden plaatsten daarmee hun eigenbelang en profijt boven het belang van een goede ruimtelijke ordening. Deze handelingen waren kennelijk ook van aard voor de burelen lasten mee te brengen. Zij konden zich bovendien daardoor op illegale wijze een voordeel verschaffen dat degenen die de regelgeving inzake ruimtelijke ordening correct naleven niet konden bekomen.

8.4 Gelet enerzijds op de aard, de duur en de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de eerste beklagde, die al werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel, en anderzijds de verstreken duur sinds de feiten, waardoor evenwel de redelijke termijn niet is verstreken, nu de lange duur in eerste aanleg te wijten was aan de talrijke uitstellen op verzoek van de verdediging van de beklagden en dus in hun voordeel was, en de omstandigheid dat het terrein werd hersteld overeenkomstig een regularisatievergunning, komt het opleggen van een geldboete en een vervangende gevangenisstraf deels met uitstel zoals hierna bepaald passend voor. Deze straf moet deze beklagde doen inzien dat hij zich aan de ter zake ruimtelijke ordening geldende regels strikt moet houden

en zijn persoonlijke belangen niet mag doen primeren op het algemeen belang.

De beklaagde is in de voorwaarden om de gunst van het gewoon uitstel te kunnen genieten: de straf op te leggen aan de beklaagde gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven, hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan dergelijke misdrijven zal schuldig maken.

8.5 Aangezien het geldgewin vooral toekwam aan de tweede beklaagde, die weliswaar nog een blanco strafverleden heeft, is eveneens in acht genomen de aard en de ernst van de feiten de hierna opgelegde geldboete passend om duidelijk te maken dat zij de decretale bepalingen inzake ruimtelijke ordening strikt moet volgen en om haar te weerhouden van het plegen van gelijkaardige feiten.

Nu de straf op te leggen aan de beklaagde een geldboete van € 120 000 niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van meer dan € 24 000 en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt voor de beklaagde gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

8.6 De feiten werden gepleegd deels voor en deels na 29 februari 2004 maar voor 1 januari 2012 voor de eerste beklaagde en na 29 februari 2004 maar voor 1 januari 2012 voor de tweede beklaagde: de geldboetes moeten telkens worden vermeerderd met 45 opdecimen.

9.1 De beklaagden dienen als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt. Deze bijdrage dient sinds 1 januari 2012 vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9.2 De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 worden bepaald op € 50 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf. Het bedrag ervan bedraagt actueel na indexatie zoals bepaald in artikel 2 van het Algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, € 51,20.

9.3 Over de gerechtskosten beslist het hof zoals hierna bepaald.

10.1 Het openbaar ministerie vordert schriftelijk te last van de tweede beklaagde overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Sw. op grond van de telastlegging A de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van

€ 55.192,44, nl. wegens wederrechtelijk bekomen winsten uit de verkoop van tweedehandswagens op het terrein.

10.2 Door het in de bewezen periode zonder voorafgaande vergunning parkeren van de voor verkoop bestemde tweedehandswagen op het terrein heeft de tweede beklagde ongetwijfeld voordelen kunnen halen die zonder de gepleegde inbreuk niet konden worden gerealiseerd. Die voordelen werden rechtstreeks uit het bewezen misdrijf voorwerp van de telastlegging A verkregen. Art. 42, 3° Sw. is toepasselijk. De verbeurdverklaring is mogelijk gelet op de schriftelijke vordering van het openbaar ministerie.

De beklagde mag niet in het bezit worden gelaten van voordelen die zij uit de wederrechtelijk gepleegde feiten van de telastlegging A heeft verkregen: dit zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de veroordeelde, zoals *in casu*, raamt de rechter de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Wanneer de procureur des Konings de bijzondere verbeurdverklaring schriftelijk heeft gevorderd en indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de veroordeelde, is de raming van de geldwaarde altijd in het debat voor de strafrechter. De rechter kan de verbeurdverklaring bevelen voor een hoger bedrag dan gevorderd door de procureur des Konings.

Bij de berekening van het wederrechtelijk vermogensvoordeel moet geen rekening worden gehouden met de gemaakte kosten: de bruto-winst komt in aanmerking. Art. 42, 3°, Sw. doelt op elke winst die door het plegen van het misdrijf wordt verkregen; de raming van die winst vereist niet dat het nettobedrag ervan wordt bepaald.

10.3 Uit de boekhoudkundige gegevens van de tweede beklagde (stukken 29 tot en met 32 strafdossier) blijkt dat voor haar rekening in de periode van 1 april 2005 tot 31 maart 2007 voor een totaal bedrag van € 1.673.978,44 aan wagens werd verkocht.

Bij de raming van de wederrechtelijke vermogensvoordelen houdt het hof rekening met de aannemelijke bewering namens de beklagde dat een aanzienlijk deel van de verkopen is verkregen door de publiciteit op andere wijzen dan ingevolge het illegaal parkeren van de voertuigen op het terrein.

Het hof raamt de geldwaarde van de wederrechtelijk verkregen vermogensvoordelen voor de beklagde naar billijkheid op € 250 000.

Nu de beklagde in de voorwaarden is om de gunst van het uitstel te bekomen, wordt voor de beklagde gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

11.1 In de conclusie neergelegd op de rechtszitting van het hof vordert de eiser tot herstel alvorens recht te doen over de herstellvordering in toepassing van artikel 29 Sv. de regulariserende voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 30 november 2010, verleend door het college van burgemeester en schepenen van [naam] aan de eerste beklagde samen met de conclusie mede te delen aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht en vervolgens te zeggen voor recht dat de huidige herstellvordering zonder voorwerp is en de beklagden te veroordelen in de kosten.

11.2 Ten onrechte vraagt de eiser tot herstel dat alvorens recht te doen over de herstellvordering het hof artikel 29 Sv. zou toepassen.

De regulariserende vergunning, op grond van dewelke de uitvoering van de herstellvordering *in casu* moet worden beoordeeld, is de vergunning van 10 januari 2012 en niet deze van 30 november 2010. Een eventuele misdaad of eventueel wanbedrijf dat bij het verlenen van de vergunning van 30 november 2010 zou zijn gepleegd is voor de beoordeling van de herstellvordering niet van belang.

Over de herstellvordering doet het hof thans uitspraak zonder de voorafgaande toepassing van artikel 29 Sv.

11.3 Op de rechtszitting van het hof heeft de eiser tot herstel bevestigd dat de herstellvordering, net als bij de behandeling van de zaak voor de eerste rechter, zonder voorwerp is geworden. De partijen zijn het er over eens dat het herstel werd uitgevoerd conform de regulariserende vergunning die op 10 januari 2012 werd verkregen van het college van burgemeester en schepenen van [naam] (zie de stukken 113 in het gerechtsdossier en stuk 33 in het bundel van de eiser tot herstel).

Het hof stelt derhalve vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

11.4 Overeenkomstig artikel 29 Sv. is iedere gestelde overheid, ieder openbaar officier of ambtenaar die in de uitoefening van zijn ambt kennis krijgt van een misdaad of van een wanbedrijf, verplicht daarvan dadelijk bericht te geven aan de procureur des Konings bij de rechtbank binnen wier rechtsgebied die misdaad of dat wanbedrijf is gepleegd of de verdachte zou kunnen worden gevonden, en aan die magistraat alle desbetreffende inlichtingen, processen-verbaal en akten te doen toekomen.

De eiser tot herstel wijst er op dat zij heeft vastgesteld dat de voormalige raadsman van de beklagden als schepen binnen het college van burgemeester en schepenen van [naam] bij het verlenen van de regulariserende vergunning aan de eerste beklagde op 30 november 2010 in strijd met artikel 51, lid 3 iuncto artikel 27 Gemeentedecreet mee heeft beraadslaagd, welk feit, indien bewezen, strafbaar is bij toepassing van artikel 245 Sw met een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 50.000 of met één van die straffen. Deze feiten blijken uit het afschrift van die vergunning, gevoegd als stuk 27 bij het bundel van de eiser tot herstel. De voormalige raadsman was

op dat ogenblik nog steeds de raadsman van de beklaagden in de huidige zaak (zie de stukken 92, 93, 97 en 105 gerechtsdossier).

Het hof deelt dan ook bij toepassing van artikel 29 Sv. het dossier, daarin begrepen de conclusie van de eiser tot herstel, mee aan de procureur des Konings te leper.

12. Er is mogelijk nog reële persoonlijke schade door de bewezen feiten, zodat de burgerlijke belangen bij toepassing van artikel 4 V.T.Sv. ambtshalve moeten worden aangehouden.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen nader aangehaald in het arrest, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 2, 38, 39, 40, 41, 41*bis*, 42, 3°, 43, 43*bis*, 65, lid 1 en 100 Sw.
- art. 211 en 211*bis* Sv.,
- art. 1, 8, 14 en 18*bis* van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- 1, 2 en 3 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten,
- 28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen,
- 2, 3 en 4 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen,

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen A, B en C zoals hiervoor vermeld in de randnummers 4.2 en 4.3,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A, B, C.1 en C.2 samen tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 45 decimes tot € 2750 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de duur van drie jaar wat betreft € 200 van de geldboete, vermeerderd met 45 decimes tot € 1100 of een vervangende gevangenisstraf van twintig dagen,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de feiten van de telastlegging A samen tot een geldboete van € 1000, vermeerderd met 45 decimes tot € 5500,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de duur van drie jaar voor wat betreft € 500 van de geldboete, vermeerderd met 45 decimes tot € 2750,

beveelt overeenkomstig de artikelen 42, 3° en 43bis Sw. de bijzondere verbeurdverklaring in hoofde van de beklaagde van € 250.000, zijnde de wederrechtelijke vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de feiten van de telastlegging A zijn verkregen,

zegt dat de tenuitvoerlegging van de bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesteld voor de duur van drie jaar vanaf heden wat € 225.000 van de verbeurdverklaarde som betreft,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 50 decimes tot € 150,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20,

veroordeelt de beklaagden elk tot de helft in de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, deze in eerste aanleg in totaal begroot op € 151,39 en in beroep thans in totaal op € 170,20,

stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden,

houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan,

beveelt bij toepassing van artikel 29 Sv. aan de griffier het dossier mede te delen aan de procureur des Konings te Kortrijk om te handelen als naar recht.

Kosten eerste aanleg:	€ 151,39
Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 33,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagvaarding:	€ 118,73
	<hr/>
	€ 154,73
+ 10 % :	€ 15,47
	<hr/>
Totaal :	€ 170,20

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en in openbare terechtzitting van 29 november 2013 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier